

Richelle Mead

VAMPÝRSKÁ
AKADEMIE

KRVAVÝ SLIB

VAMPÝRSKÁ AKADEMIE

KRVAVÝ SLIB

VAMPÝRSKÁ AKADEMIE

KRVAVÝ SLIB

RICHELLE MEAD

#B&KLAB
YOUNG AND NEW ADULT

Copyright © 2009 by Richelle Mead

Translation © Katrin Mekki 2010, 2023

Czech edition © Nakladatelství Slovart, s. r. o., Praha 2023

Cover illustrations © Adéla Stopka, 2022

Všechna práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována nebo využita žádným způsobem a žádnými prostředky, elektronickými nebo mechanickými, včetně fotokopíí, nebo zaznamenána do informačních systémů bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., v Praze roku 2023

Z anglického originálu *Vampire Academy – Blood Promise* přeložila Katrin Mekki

Ilustrace na obálce Adéla Stopka

Editor Jan Pavel

Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín

ISBN 978-80-276-0564-4

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovalt.cz

Na památku mé babičky,
temperamentní jižanské dámy a té nejlepší kuchařky,
jakou jsem kdy poznala.

PROLOG

KDYSI, KDYŽ JSEM CHODILA do deváté třídy, musela jsem napsat rozbor básně. Stálo v ní: „Když nemáš oči otevřené, nepoznáš rozdíl mezi sněním a bděním.“ Tehdy to pro mě nic moc neznamenalo. Koneckonců jsem chodila do třídy s jedním klukem, který se mi líbil, tak kdo by ode mě mohl očekávat, že se budu soustředit na rozbor literatury? Ale teď, po třech letech, jsem tu báseň zcela pochopila.

Poslední dobou mi totiž můj život připadal jako hrozný sen. Někdy jsem si říkala, kdy už se probudím a zjistím, že nedávné události se ve skutečnosti nikdy nestaly? Jistě jsem jako nějaká princezna začarovaná do věčného spánku. Každým dnem čekám, až tenhle sen – ne, noční můra – skončí a já budu žít se svým princem šťastně až navěky.

Ale žádný happy end se nekonal, a ani v nejbližší budoucnosti se zřejmě konat nebude. A můj princ? To je dlouhý příběh. Můj princ se proměnil ve vampýra – ve Strigoje, abych byla konkrétní. V mém světě existují dva druhy vampýrů. Morojové jsou živí vampýři, ti hodní, kteří ovládají živlovou magii a nezabíjejí pro krev, kterou potřebují k životu. Strigojové jsou nemrtví vampýři, nesmrtelní a zvrácení. Zabíjejí pro potravu. Morojové se rodí. Strigojové vznikají – buď přinucením, nebo dobrovolně.

A můj milovaný Dimitrij se stal Strigojem proti své vůli. Proměnili ho při bitvě, která se strhla na záchranné misi, jíž jsem

se také účastnila. Strigojové unesli z mé školy Moroje a dhampýry a my jsme se je vydali zachránit. Dhampýři jsou napůl vampýři a napůl lidé – jsou obdařeni lidskou silou a odolností a morojskými reflexy a smysly. Dhampýři se cvičí, aby se z nich stali strážci – elitní bodyguardi, kteří chrání Moroje. To jsem já. A byl to i Dimitrij.

Po jeho proměně ho zbytek morojského světa považoval za mrtvého. Určitým způsobem mrtev opravdu byl. Ti, kteří se stanou Strigoji, ztratí veškerý smysl pro morálku a už nežijí tak jako dřív. Dokonce i když k proměně dojde nedobrovolně, nic se na tom nemění. Jsou potom zlí a krutí jako všichni Strigojové. Jejich dřívější osobnost úplně zmizí, takže je mnohem snazší myslet si, že dotyčný odešel do nebe nebo do dalšího života, než si představovat, jak za noci cihá na své oběti. Já ale nedokázala na Dimitrije zapomenout ani se smířit s tím, že je v podstatě mrtvý. Miluju ho a mezi námi panoval takový soulad, že jsem někdy jen stěží rozeznávala, kde končím já a kde začíná on. Nedokázala jsem si ho vyrvat ze srdce – i když teď je z něj stvůra. Vím, že pořád ještě někde je. Nezapomněla jsem na rozhovor, který jsme spolu jednou vedli. Oba jsme se shodli na tom, že bychom radši byli mrtví – opravdu mrtví –, než bychom chodili po světě jako Strigojové.

Jakmile jsem překonala smutek a oplakala jeho dobrotu, o níž přišel, rozhodla jsem se, že budu ctít jeho přání. I když už v něj nevěří. Musím ho najít. Musím ho zabít a osvobodit jeho duši z toho temného a nepřírozeného stavu. Vím, že ten Dimitrij, kterého jsem milovala, by to tak chtěl. Ale zabít Strigoje není lehké. Jsou šíleně rychlí a silní. Neznají slitování. Už jsem jich zabila dost, což je celkem síla na někoho, komu je čerstvě osmnáct. Uvědomovala jsem si, že zabít Dimitrije bude to nejnáročnější – jak fyzicky, tak psychicky.

Emocionální důsledky se vlastně dostavily ihned poté, co jsem se k tomu rozhodla. Vydat se za Dimitrijem obnášelo změnit v životě spoustu zásadních věcí. A to ani nepočítám, že je velmi pravděpodobné, že při střetu s ním přijdu o život. Studovala jsem, abych se stala strážkyní, a do maturity mi zbývalo už jen pár měsíců. Každý den, kdy jsem zůstávala na Akademii svatého Vladimíra, dobře ukryté a chráněné škole pro Moroje a dhampýry –, představoval den navíc, kdy Dimitrij žije ve stavu, v jakém by žít nechtěl. Milovala jsem ho natolik, že tohle jsem odmítala dopustit. Takže jsem brzy ze školy odešla a vydala se mezi lidi. Opustila jsem svět, v němž jsem žila skoro po celý svůj život.

To, že jsem odešla, ale znamenalo, že jsem byla nucena opustit ještě něco, nebo spíš někoho: svou nejlepší kamarádku Lissu, známou též jako Vasilisa Dragomirová. Lissa je Morojka, poslední ze svého královského rodu. Bylo určeno, že se po maturitě stanu její strážkyní, jenže mou budoucnost s ní zničilo rozhodnutí, že budu pronásledovat Dimitrije.

Kromě našeho přátelství je mezi mnou a Lissou unikátní spojení. Každý Moroj se specializuje na jeden ze čtyř živlů – zemi, vzduch, vodu nebo oheň. Až donedávna jsme mysleli, že existují pouze tyto čtyři elementy. Pak jsme ale objevili pátý: éter.

To je Lissin živel. Jenže na světě je jen málo těch, kteří ovládnou éter, takže jsme o tom nic moc nevěděli. Většinou to vypadalo, že se váže k psychickým schopnostem. Lissa umí používat vynikající nátlak, což je schopnost vnutit svou vůli téměř komukoli. Také dokáže uzdravovat. Právě tahle její schopnost způsobila mezi námi něco podivného. Technicky vzato jsem totiž umřela při autonehodě, při níž zahynula i její rodina. Lissa mě přivedla, aniž si to uvědomila, zpátky ze světa mrtvých. To mezi námi vytvořilo psychické pouto. Od té doby vždycky dokážu určit,

kde se Lissa zrovna nachází a na co myslí. Poznám, co cítí, když se dostane do maléru. Nedávno jsem rovněž zjistila, že dokážu vidět duchy, kteří ještě neopustili náš svět. Zpočátku mě to znepokojovalo a snažila jsem se to blokovat. Celému tomuhle fenoménu se říká, že jsem stínem políbená.

Díky našemu poutu stínem políbené jsem její ideální strážkyní, protože když jí něco hrozí, okamžitě se to dozvím. Slíbila jsem, že ji budu po celý život chránit, jenže pak Dimitrij – vysoký, nádherný a odhodlaný Dimitrij – všechno změnil. Stála jsem před strašlivou volbou: dál chránit Lissu, nebo osvobodit Dimitrijovu duši. Musela jsem se mezi nimi rozhodnout a to mi zlomilo srdce. Vše se ve mně svíralo a z očí mi tekly slzy. Loučení s Lissou bylo utrpení. Byly jsme nejlepší kamarádky už od školky a můj odchod byl šokem pro obě. Abych byla upřímná, Lissa vůbec netušila, že by k něčemu takovému mohlo dojít. Svůj vztah s Dimitrijem jsem tajila. Byl můj instruktor, o sedm let starší než já, a navíc byl také přidělen k Lisse jakožto její strážce. A tak jsme se oba snažili bojovat s naší vzájemnou přitažlivostí, neboť jsme si uvědomovali, že víc než na cokoli jiného se musíme soustředit na Lissu. Navíc jsme se setkávali se spoustou dalších problémů v našem vztahu studentky a učitele.

Když jsem si ale držela od Dimitrije odstup – ačkoli o své vlastní vůli –, čím dál víc jsem to dávala za vinu Lisse, přestože jsem jí to nahlas neříkala. Nejspíš jsem si s ní o tom měla promluvit a vysvětlit jí svou frustraci z toho, že mám celý život nalinkovaný. Nepřipadalo mi fér, že zatímco Lissa si může žít po svém a milovat, koho chce, já budu muset vždycky obětovat vlastní štěstí tomu, abych ji chránila. Jenže je moje nejlepší kamarádka a já nesnesla pomýšlení, že bych jí ublížila. Lissa je příliš zranitelná, protože používání éteru má nepříjemné vedlejší účinky, které způsobují, že dotyčná osoba může přijít

o rozum. Takže jsem v sobě dusila svoje pocity, dokud ve mně nevybuchly, a pak jsem nadobro opustila Akademii i Lissu.

Jeden z duchů, které jsem vídala – kamarád Mason, jehož zabili Strigojové –, mi pověděl, že Dimitrij se vrátil do své rod-
né země, na Sibiř. Krátce poté Masonův duch konečně našel
klid a opustil tento svět, aniž by mi dal další vodítko, kam přes-
ně na Sibiři mohl Dimitrij jít. Vydala jsem se tam tedy naslepo
a musela si poradit se světem lidí a jazykem, který jsem neu-
měla. To všechno, abych splnila slib, který jsem dala sama sobě.

Po několika týdnech putování na vlastní pěst jsem konečně
dorazila do Petrohradu. Pořád jsem ho hledala a nenacházela,
ale moje odhodlání najít ho se nezmenšilo, ačkoli jsem se děsi-
la toho, až ho potkám. Protože jestli se mi vážně povede usku-
tečnit tenhle šílený plán, pokud skutečně zabiju muže, které-
ho miluju, bude to znamenat, že Dimitrij zmizí ze světa. A já si
nejsem jistá, jestli v takovém světě chci žít.

Nic z toho mi nepřipadalo skutečné. Ale kdoví? Třeba to
opravdu skutečné není. Možná se tohle všechno děje něko-
mu jinému. Možná si to jenom představuju. Možná se co nevi-
dět probudím a zjistím, že s Lissou i Dimitrijem je všech-
no v pořádku. Všichni budeme pohromadě a on
se na mě bude usmívat, držet mě za ruku
a říkat, že všechno bude zase dobré.

Možná to celé byl jenom sen.

Ale pochybuju

o tom.

NĚKDO MĚ SLEDUJE.

To je ironie vzhledem k tomu, že posledních pár týdnů někoho neustále sleduju já. Aspoň to ale není Strigoj, to bych poznala. Nedávno se objevil nový účinek toho, že jsem stínem políbená. Byla to schopnost vycítit nemrtvé, která se bohužel projevovala nevolností. Přesto jsem byla za tenhle varovný systém vděčná. Ulevilo se mi, že řidič, kterého jsem si dneska stopla, není žádný rychlý a proradný vampýr. Těch už jsem si užila dost a teď jsem toužila po jedné noci klidu.

Tipovala jsem, že můj pronásledovatel je dhampýr jako já, nejspíš jeden z klubu. Ale neplížil se tak tiše a nenápadně, jak bych od dhampýra očekávala. V setmělých postranních uličkách jsem za sebou slyšela hlasité kroky, a jednou jsem dokonce letmo zahlédla temnou postavu. Přesto jsem ale byla přesvědčená, že je to dhampýr.

Všechno to začalo u Slavíka. Tak se ten klub ve skutečnosti nejmenoval, tohle je jen překlad. Skutečné jméno v ruštině jsem ani nedokázala vyslovit. Ve Státech byl tenhle klub Slavík dobře známý mezi bohatými Moroji, kteří cestovali do zahraničí. Teď už jsem chápala proč. V kteroukoli denní dobu byli lidé u Slavíka vystrojeni jako k císařskému plesu. Celé to místo vůbec připomínalo staré časy v Rusku. Slonovinové stěny byly zdobeny zlatými volutami a dekorativními lištami. Hodně mi to připomínalo Zimní palác, královské sídlo z dob, kdy

v Rusku ještě vládli carové. Zašla jsem se tam podívat, když jsem přijela do Petrohradu.

U Slavíka visely bohatě zdobené lustry se skutečnými svíčkami, jejichž světlo se odráželo od zlatých dekorací, takže i v mírném příšeří celé to místo zářilo. Byla tam velká jídelna se stoly pokrytými sametovými ubrusy, oddělené boxy na sezení a také prostor s pohovkami a bar, kde se lidé setkávali. Pozdě večer tam hrála kapela a taneční parket ožíval.

Když jsem před pár týdny přijela do města, nějakým Slavíkem jsem se vůbec neobtěžovala. Byla jsem naivní a představovala si, že okamžitě narazím na nějaké Moroje, kteří mě rovnou nasměrují do Dimitrijova rodného města na Sibiř. Netušila jsem, kam přesně se mohl vydat, a tak jsem předpokládala, že nejlepší bude dostat se do města, kde vyrůstal. Až na to, že jsem nevěděla, kde to je. Z toho důvodu jsem se snažila najít Moroje, kteří by mi pomohli. V Rusku je spousta dhampýřích měst a komunit, ale na Sibiři jich asi moc není. Myslela jsem, že místní Morojové budou jeho rodné město znát. Bohužel se ale ukázalo, že Morojové žijící v lidských městech se schovávají až příliš dobře. Prohledala jsem pár míst, o nichž jsem byla přesvědčená, že to musí být jejich skrýše, ale nikoho jsem neobjevila. A bez Morojů jsem neměla žádné stopy.

A tak jsem se chtěla dostat ke Slavíkovi, což nebylo jednoduché. Pro osmnáctiletou dívku bylo dost těžké proniknout do nejelitnějšího klubu ve městě. Brzy jsem ale zjistila, že drahé oblečení a tučná dýška mi s ním pomohou splynout. Netrvalo dlouho a personál už mě znal. Pokud považovali mou přítomnost za zvláštní, nedávali to nijak najevo a vždycky mě ochotně posadili ke stolu v rohu, o který jsem pokaždé požádala. Asi si mysleli, že jsem dcerou nějakého politika nebo jiného velkého zvířete. Každopádně jsem měla dost peněz, abych tu mohla být, a to bylo jediné, co je zajímalo.

Prvních pár nocí tady mě však zklamalo. Slavík byl sice elitním klubem pro Moroje, ale často se tam vyskytovali i lidé. Zpočátku to vypadalo, že je to jenom lidský klub. Když noc pokročila, davy se rozrůstaly a já v přečpaných prostorách hledala Moroje. Žádného jsem neviděla. Nejpozoruhodnější osoba, kterou jsem zahlédla, byla žena s dlouhými platinově blond vlasy, která si tam šla sednout s přáteli. Na okamžik se mi zastavilo srdce. Ta žena ke mně seděla otočená zády, ale tolik se podobala Lisse, až jsem si myslela, že mě vystopovala. Nejpodivnější na tom bylo, že jsem nevěděla, jestli jsem nadšená, nebo zděšená. Lissa mi strašně moc chyběla, ale nechtěla bych ji zatáhnout do téhle své nebezpečné mise. Potom se ta žena otočila. Nebyla to Lissa. Dokonce nebyla ani Morojka, jen člověk. Pomalu jsem se uklidnila.

Asi před týdnem jsem konečně zaznamenala úspěch. Na pozdní oběd tam zašla skupinka Morojek doprovázená dvěma strážci, mužem a ženou, kteří tiše seděli u stolu a sledovali okolí, zatímco jejich svěřenkyně se celé odpoledne smály a breben-tily u šampaňského. Nejtěžší bylo vyhnout se těm strážcům. Ti, kdo vědí, po čem se dívat, poznají Moroje velice snadno. Jsou vyšší než většina lidí, bledí a nápadně štíhlí. Také se usmívají zvláštním způsobem, aby neodhalovali své tesáky. Dhampýři se svou lidskou krví vypadají... lidsky.

Tak jsem jistě připadala netrénovaným lidským očím i já. Měřím asi sto šedesát sedm centimetrů, a zatímco Morojky mají postavy nepřirozeně vychrtlých modelek, já jsem sportovně stavěná a mám hezky zaoblené poprsí. Geny od mého neznámého tureckého otce v kombinaci s častým pobytem na slunci mi dodávají lehce tmavší odstín pleti. Dlouhé vlasy mám skoro černé a stejně tak tmavé mám i oči. Ale ti, kdo nevyrostali ve světě Morojů, by poznali, že jsem dhampýrka, až při bližším pozorování.

Nevím, čím to je – možná máme nějaký instinkt, který nás přitahuje k vlastnímu druhu.

Bylo jasné, že těm strážcům budu připadat jako člověk, takže se nad mou přítomností nijak nepozastaví. Seděla jsem ve svém rohu místnosti, vrtala se v kaviáru a předstírala, že čtu knihu. Kaviár mi připadal odporný, ale zdálo se, že je v Rusku všude, obzvláště na takových pěkných místech. Kaviár a boršč – polévka z řepy. Snad nikdy jsem u Slavíka nedojedla jediné jídlo, zato jsem pak pokaždé podnikla hladový nájezd do McDonaldu. V Rusku jsou ale i McDonaldy trochu jiné, než na jaké jsem byla zvyklá ze Států. Co se dá dělat, holka přece musí jíst.

Stalo se jakýmsi prověřením mých schopností pozorovat Morojky, když si mě jejich strážci nevšímali. Nutno uznat, že během dne se strážci v podstatě neměli čeho obávat, protože ve slunečním svitu by se těžko objevil nějaký Strigoj. Strážci jsou nicméně zvyklí neustále sledovat okolí, takže i tihle zrakem přejížděli celou místnost. Prošla jsem stejným výcvikem, takže jsem jejich fígle znala a dokázala je špehovat, aniž by to zaznamenali.

Ty ženy sem chodily často, obvykle později odpoledne. Na Akademii svatého Vladimíra jsme se řídili nočním rozvrhem, ale Morojové a dhampýři, kteří žijí mezi lidmi, buď najedou na denní rozvrh, nebo něco mezi tím. Na chvíli jsem zvažovala, že bych je oslovila – nebo dokonce jejich strážce. Něco mě však drželo zpátky. Pokud bude někdo vědět, kde se nachází dhampýrské město, pak to bude Moroj-muž. Spousta z nich navštěvuje dhampýrská města s vyhlídkou na to, že si tam najde dhampýrku, která bude snadno k mání. A tak jsem si řekla, že počkám ještě týden, jestli sem nezavítá nějaký chlap. A když ne, zjistím, jaký druh informací mi můžou poskytnout tyhle Morojky.

Před pár dny se konečně objevili dva Morojové. Chodili do klubu vždycky pozdě večer, kdy se rozjížděly pořádné pařby.

Byli asi o deset let starší než já a neuvěřitelně krásní. Měli na sobě obleky od návrhářů a hedvábné kravaty. Nosili se jako mocní a důležití lidé. Vsadila bych všechno na to, že patří ke královským, čemuž nasvědčovalo i to, že sem oba chodili se svými strážci. Byli to mladíci v oblecích, snad aby sem zapadli. Neustále bedlivě sledovali dění v místnosti.

A vždycky se kolem nich motaly ženské. Ti dva Morojové neustále s nějakou flirtovali a nedali pokoj žádné pěkné v dohledu – dokonce ani lidským ženám. Ale nikdy s žádnou lidskou ženou neodcházeli. To bylo v našem světě tabu. Morojové se po staletí drží dál od lidí, protože se obávají, že by mohli být odhaleni rasou tak mocnou a početnou.

To ale neznamenal, že by ti muži odcházeli domů sami. Během večera se vždycky objevily nějaké dhampýrky – každou noc jiné. Přicházely sem v minišatech a přehnaně nalíčené. Hrozně pily a smály se všemu, co ti dva řekli, což určitě zase tak zábavné nebylo. Ty ženy měly pořád rozpuštěné vlasy, ale když pohnuly hlavou, odhalily svá poraněná hrdla. Byly to krvavé děvky, dhampýrky, které dovolují Morojům pít jejich krev při sexu. To je další tabu, ačkoli k tomu často v tajnosti dochází.

Chtěla jsem počkat, až bude jeden z Morojů sám, mimo dohled svého strážce, abych mu mohla položit pár otázek. Jenže to bylo nemožné. Strážci nikdy nenechali své Moroje bez dozoru. Dokonce jsem se je pokusila sledovat, ale pokaždé, když skupinka opustila klub, téměř okamžitě nasedla do limuzíny, takže jsem je pěšky vystopovat nedokázala. Bylo to frustrující.

Dnes večer jsem se rozhodla, že se konečně k té skupince přiblížím a risknu, že mě dhampýři odhalí. Nevěděla jsem, jestli mě třeba doma nezačal někdo hledat, ani jestli by zrovna tuhle skupinu zajímalo, kdo jsem. Třeba si toho o sobě moc myslím. Je možné, že se o nějakou zběhlou studentku nikdo nezajímá.

Ale pokud mě někdo skutečně hledá, můj popis už bezpochyby koluje mezi strážci po celém světě. I když už je mi osmnáct, nechtěla bych narazit na někoho, kdo by se mě snažil odtáhnout zpátky do Států. Tam se nevrátím, dokud nenajdu Dimitrije.

Zrovna když jsem promýšlela první krok, jak se přiblížit k Morojům, jedna z dhampýrek se zvedla od stolu a přešla k baru. Strážci ji samozřejmě provázeli pohledy, ale tvářili se spokojeně a svou pozornost urychleně zaměřili zase na Moroje. Celou tu dobu jsem si myslela, že díky Morojům se dostanu k informaci o městě nebo vesnici, kde žijí dhampýři a krvavé děvky – ale jaký je lepší způsob než zeptat se přímo krvavé děvky?

Jakoby nic jsem vstala, vydala se k baru a předstírala, že si jdu taky pro drink. Zastavila jsem se vedle té ženy, která čekala na barmana, a nenápadně jsem si ji prohlížela. Byla to blondýna v dlouhých šatech pošítych stříbrnými flitry. Ve srovnání s nimi jsem nevěděla, jestli jsou moje pouzdrové šaty z černého saténu elegantní, nebo nudné. Její postoj i pohyby byly ladné, jako by byla tanečnice. Barman zrovna obsluhoval jiné lidi a mně došlo, že nastala moje chvíle. Teď, nebo nikdy. Naklonila jsem se k ní.

„Mluvíte anglicky?“

Leknutím nadskočila a zadívala se na mě. Byla starší, než jsem si na tu dálku myslela, ale svůj věk umně skrývala za vrstvou make-upu. Rychle mě ohodnotila svými modrými očima a pochopitelně poznala, že jsem dhampýrka. „Ano,“ odpověděla obezřetně. I v tom jediném slovu jsem slyšela těžký přízvuk.

„Hledám jedno město... Někde na Sibiři, kde žije hodně dhampýrů. Rozumíte mi? Musím ho najít.“

Znovu se na mě zadívala a já z jejího výrazu nedokázala nic vyčíst. Tvářila se tak neproniknutelně, že by klidně mohla být strážkyní. Možná, že se někdy na strážkyni cvičila.

„Nehledej,“ vyhrkla. „Pust' to z hlavy.“ Otočila se a pohlédla na barmana, který zrovna někomu zdobil modrý koktejl třešněmi.

Dotkla jsem se její ruky. „Musím to město najít. Je tam muž...“ Málem jsem se při tom slově zadusila. To je tedy výslech bez emocí! Stačí mi jen pomyslet na Dimitrije a mám srdce až v krku. Jak bych to mohla téhle ženě vysvětlit? Že jsem se vydala takovou dálku, abych našla muže, kterého miluju nejvíc na světě a který se stal Strigojem, takže ho musím zabít? Ještě teď si dovedu dokonale představit vřelý pohled jeho hnědých očí i to, jak se mě dotýkal. Jak dokážu udělat to, kvůli čemu jsem překročila oceán?

Soustřed' se, Rose. Soustřed' se.

Dhampýrka se na mě opět podívala. „On za to nestojí,“ řekla, protože mě zjevně špatně pochopila. Bezpochyby mě považovala za nějakou nešťastně zamilovanou naivku, která pronásleduje svého přítele – což je ostatně svým způsobem taky pravda. „Jsi ještě moc mladá... Ještě není pozdě, aby ses tomu všemu vyhnula.“ Tvářila se sice netečně, ale z jejího hlasu zazníval smutek. „Udělej se svým životem něco jiného. Od toho místa se drž dál.“

„Vy víte, kde to je!“ vykřikla jsem, příliš nadšená, než abych jí vysvětlila, že se tam nechci vydat proto, abych se stala krvavou děvkou. „Prosím, musíte mi to říct. Musím se tam dostat!“

„Nějaký problém?“

Obě jsme se otočily a pohlédly do odhodlaného obličejce jednoho ze strážců. Sakra. Dhampýrka sice nebyla na vrcholu jejich priorit, ale i tak si všimli, že ji někdo obtěžuje. Ten strážce byl jen o něco málo starší než já, a tak jsem ho obdařila sladkým úsměvem. Neměla jsem na sobě tak provokativní šaty jako ta žena, ale přesto jsem si moc dobře uvědomovala, že krátká suknička mých šatů mi odhaluje nohy, které vypadají dost dobře. Vůči